

L'objecte d'aquesta nota és senzillament donar constància escrita i pública d'una interrelació científica i humana, digna d'ésser coneguda.

La relació del Museu del Seminari amb la Institució Catalana d'Història Natural fou molt estreta des de ben aviat. Només cal repassar la llista dels membres de la Institució des del 1905 fins ara [vegeu R. Folch, 1974, «A propòsit de la represa...», *Butll. Inst. Cat. Hist. Nat.*, 38 (Sec. Bot., 1): 3-14. Barcelona] per a trobar-hi, repetit diverses vegades, el nom dels homes del Museu del Seminari en els càrrecs de la junta; i n'hi ha prou de comptar el nombre dels seus treballs i de les seves comunicacions publicats al nostre *Butlletí* a partir de la segona «Fulla franca» apareguda el febrer de 1901: Almera, 2; Font i Sagué, 31; Faura i Sans, 45; Bataller, 53; i Via, 5; a més de les memòries de Font i Sagué i de Faura i Sans i dels treballs de Faura-Canu («Sur les Bryozoaires des terrains tertiaires de la Catalogne», *Treb. Inst. Cat. Hist. Nat.*, 2, 1916) i de Bataller («Mamífers fòssils de Catalunya», *ibíd.*, v. 4, 1918) publicats a cura de la Institució, a part del *Butlletí*.

D'altra banda, la relació del Museu del Seminari amb el doctor Candel i Vila ha estat també viva i efectiva, especialment aquests darrers anys. La simpatia del doctor Candel pel Museu del Seminari arrenca de la seva antiga amistat amb el doctor Bataller, accentuada per l'ascendència valenciana d'ambdós i mantinguda principalment durant la seva fructífera estada al Marroc, des d'on enviava al doctor Bataller nombrosos fòssils per obtenir-ne la determinació i el dipòsit al Museu.

Des de fa uns deu anys, la perspectiva de la seva jubilació (el 1973), com també la de la pròxima celebració del centenari del Museu (1974) li va fer sovintejar més els seus contactes personals amb el Museu, que revifaren la seva antiga simpatia per aquesta institució. Una simpatia que ara es traduïa en un seriós propòsit de col·laborar en la seva marxa ascendent. El primer fruit d'aquesta col·laboració fou la cessió al Museu (1973) —gràcies als bons oficis del doctor Candel— de la col·lecció de fòssils i de la biblioteca del doctor Faura i Sans, sol·licitament conservades des de la seva mort, ocorreguda l'any 1941.

L'altra prova de la col·laboració del doctor Candel ha estat la seva voluntat, explícitament i repetidament expressada abans de morir, de fer donació al Museu Geològic del Seminari de la seva valuosíssima biblioteca. Es tracta de 1.536 volums, a part una gran quantitat de separats de nombrosos autors amb els quals mantenia intercanvi.

En una línia paral·lela a l'actuació dels doctors Solé i Sabarís i Llopis i Lladó, els quals l'any 1964 aconseguiren una digna reincorporació del Museu al CSIC —momentàniament, la relació s'havia interromput per la mort del doctor Bataller—, el doctor Candel acaronava la il·lusionada esperança d'aconseguir un dia una possible i desitjable coordinació de l'activitat i del contingut del Museu Geològic del Seminari amb alguna de les futures institucions científiques de la Catalunya autònoma.

Vet ací una triple motivació per a incloure aquestes dades en el volum dedicat a enaltir la memòria del doctor Candel i Vila, tan amic del Museu i dels seus homes i alhora tan vinculat a la Institució Catalana d'Història Natural. No cal dir que, per part del Museu, a l'homenatge que es fa al doctor Candel, s'hi afegeix la manifestació pública del més pregon agraïment, extensiu a la doctora Joaquina Comas, la seva honorable vídua, la qual decidí d'acomplir immediatament el desig del seu marit de cedir-ne la biblioteca al Museu.

Octubre del 1979

Lluís VIA i BOADA

Membre de la Institució Catalana d'Història Natural